Paralympijské hry v Paříži

Jak to začalo

V sobotu 20. 7. mi bylo oznámeno, že jsem jedním z 30 sportovců, kteří byli nominováni na Paralympijské hry v Paříži 2024. Byla pro mě ctí reprezentovat Českou republiku v atletické disciplíně hod kuželkou. Ale vraťme se zpět na začátek mé přípravy na tuto událost.

Od mala se potýkám s mozkovou obrnou, a to v kombinaci dyskinese a kvadruparézy. Abych mohl reprezentovat, musel jsem podstoupit klasifikaci, která se skládá z vyšetření a vyplnění formulářů od českého sportovního lékaře. Na základě těchto dokumentů jsem se pak mohl podrobit mezinárodní klasifikaci.

Klasifikace

Kategorií je mnoho, ale já bych se rád zaměřil na tu moji, a to na F32. Co to vlastně znamená. F značí druh sportu, kde se vrhá a hází. Číslo pak značí druh postižení. U „32“ se setkáte s poruchami koordinace (hypertonie, ataxie a atetóza). Do této kategorie se řadí 8 tříd F31–F38. Čím je číslo nižší, tím je postižení těžší.

Hypertonie

Sportovci s hypertonií mají zvýšené svalové napětí a sníženou schopnost svalu protahovat se v důsledku poškození centrálního nervového systému. Příklady základního zdravotního stavu, který může vést k hypertonii, zahrnují dětskou mozkovou obrnu, traumatické poranění mozku a mrtvici.

Ataxie

Sportovci s ataxií mají nekoordinované pohyby způsobené poškozením centrálního nervového systému. Příklady základního zdravotního stavu, který může vést k ataxii, zahrnují dětskou mozkovou obrnu, traumatické poranění mozku, mrtvici a roztroušenou sklerózu.

Atetóza

Sportovci s atetózou mají neustále mimovolní, pomalé, nepřetržité pohyby. Příklady základního zdravotního stavu, který může vést k atetóze, zahrnují dětskou mozkovou obrnu, traumatické poranění mozku a mrtvici.

Náčiní

Po PH v Londýně, kdy v naší kategorii zrušili hod diskem, jsem přesedlal na hod kuželkou. Kuželka prošla několika úpravami, ale musí splňovat určité parametry. Bohužel se na několika závodech stalo, že mi neprošla kontrolou (např. o 1 g nižší hmotnosti). Sportovec to většinou zjistí až v sektoru, protože organizátor si stanovil pravidlo, že veškeré náčiní bude kontrolovat den před závodem a pak je odnese rovnou do sektoru. V případě, že náčiní kontrolou neprojde, má sportovec možnost vybrat si ho přímo v sektoru, kde je k dispozici.

Vrhačská stolice, na které sedím a jsem k ní připoután, také prošla vývojem. Sportovci si ji navrhují sami. Během nesčetného množství tréninků a závodů jsme našli takovou pozici, v níž si mohu pomoci celým tělem. Přitom jsme se museli držet pravidel, což ovlivnilo tvar i vzhled stolice a způsob odhodu. Asi nejnáročnější pravidlo, které je nutné dodržet, nařizuje, že závodník musí mít při odhodu kontakt se stolicí od kolenní jamky až po hýždě.

Aktuální podoba kuželky

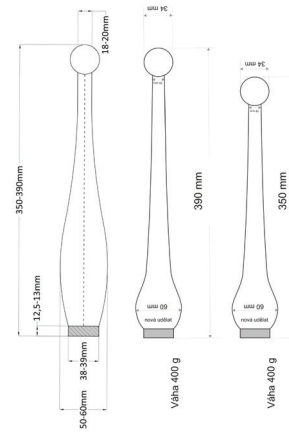

Vlevo původní a vpravo současná podoba kuželky (rozměry dle pravidel)

Vrhačská stolice

Vyzvednutí oblečení od ČPV

Pohodička ve VIP salónku

Před odletem do Paříže

Stejně jako olympionici dostáváme oblečení, boty a přepravní kufr. Pro zajímavost, hodnota našeho vybavení přesáhla hranici 15 000 Kč. Nesmím zapomenout na ceremoniální oblek. I ten jsme dostali, ale až v Paříži, protože se upravoval. Je zajímavé, že Češi za něj získali 3. místo. Asi měsíc před odletem jsem byl přihlášen do systému ADAMS, kde každý sportovec vyplňuje do kalendáře místa, kde se nachází, kvůli dopingové kontrole. Na mě si komise udělala čas 14 dní před odletem.

Odlet

21. 9. jsme odlétali z Letiště Václava Havla v čase 12:45. Měli jsme na sobě civilní oblečení, které jsme taktéž dostali od ČPV. Tento den jsme letěli s boccistou, dalším atletem a personálem, který se staral o naše zdraví a pohodlí. Proto jsme museli být na letišti o 3 hodiny dříve kvůli odbavení. Atleti mají k odbavení nadměrné zavazadlo (vrhačská stolice – 32 kg), kufr do 23 kg a někteří i vozík a palubní zavazadlo. Po odbavení jsme se přesunuli do VIP salónku, kde byly švédské stoly s jídlem a pitím. Bohužel na to, abychom se dostatečně najedli a napili na cestu, nebyl dostatek času. Samotný nástup do letadla byl docela rychlý. Vozíčkáře nakládá a vykládá letištní personál. Samotný let trval necelé 2 hodiny a cesta do paralympijské vesnice hodinu. Když k tomu přičteme 2 hodiny čekání na letišti v Paříži na autobus, vyjde nám celková doba cesty 7 hodin.

Vesnice

Když jsme se dostali do paralympijské vesnice, přivítal nás štáb lidí z ČPV. Následně nám pomohli s bagáží a odvedli nás k českému domu. Náš pokoj měl číslo 512 a byl vybaven koupelnou s WC, dále dvěma papírovými postelemi s nočními stolky, dvěma skříňkami z trubek a ventilátorem. Po vybalení jsme šli hledat jídelnu, která se nacházela uprostřed vesnice. Jídlo bylo rozdělené na asijskou a světovou stravu. Po vesnici byly umístěny automaty na nápoje a kavárny s čerstvou kávou. Po delší době jsme tu nalezli i hernu, odpočinkovou místnost s maserskými křesly a byl tu i DJ. Také tu byla posilovna a půjčovna pohonu k vozíku či kolu. Byly zde možné návštěvy. Navštívil nás i samotný prezident České republiky a den nato také můj parťák Tomáš z atletiky, který vyhrál vstupenku do Paříže v rámci projektu ParaRestart ČPV a Sazky.

Papírová postel na pokoji

Za mnou je obrovská jídelna

Milá návštěva našeho pana prezidenta

Paralympíjské logo nesmí chybět

Trénink

Po 2 dnech rozkoukávání jsme se vypravili k autobusovému nádraží. V porovnání s Florencí bylo jednou tak velké. Zastávky byly rozděleny podle sportů a cesta na tréninkový stadión trvala asi 15 minut. Stadion byl spojen s úložištěm náčiní a stolic. Díky akreditaci jsme si mohli vyzvednout stolici s taškou a jít trénovat. Bylo zde několik sektorů na vrh koulí a jeden sektor pouze

Platforma pro úkotvení vrhačské stolice

na hod kuželkou. Vymezený čas na trénink byl delší než na MS v Kóbe, kde bylo na hody jen 10 minut. Zde jsme měli 30 minut, a to už byl solidní trénink. V sektoru bylo velmi promyšlené kotviště pro stolice, ale bohužel úhel popruhů byl příliš malý, a tak jsem kuželkou zachytával o zadní popruh. S trenérem jsme upravili kotvení tak, aby mi nevadilo při hodech. Celkem tři tréninky jsme měli simulovány na čas závodů a bez čekání na sektor.

Ceremoniál

Když se blížil ceremoniál měli jsme možnost zvolit si vlajkonoše, který nám byl oznámen den před ceremoniálem. Také jsme dostali informace kdy a kde se sejdeme na hromadné fotografování a kdy se uskuteční odchod ke shromaždišti. V den ceremoniálu jsme byli oblečeni do dress code od designéra Jana Černého, který byl dost netradiční a přitom zajímavý. Ted den bylo velmi teplo a v oblečení bylo horko. Po fotografování jsme šli na místo určení, kde nás rozdělili na chodící a sedící kvůli autobusům. Pak nás odvezli na Place de la Concorde a Champs-Élysées v samotném srdci Paříže. Ceremoniál byl náročný, protože trval přibližně 7 hodin. Vystoupení bylo hezké, jen hudbu bych dal veselejší. Do postelí jsem se dostali až následující den v brzkých ranních hodinách.

Ceremoniální dress code

Protažení před hlavním stadionem

Závod

Den před závodem jsem získal startovní listinu a zjistil kolik nás bude závodit. Na první pohled mě znepokojilo, že jedna země tam měla 4 sportovce. Přitom pravidla říkají, že v závodě smí být z jedné země maximálně tři sportovci. Nahlásil jsem to vedoucí atletiky, která to hned řešila s organizátorem. Následující den se „startovka“ opravila. Nakonec nás bylo 9 sportovců.

Den D probíhal v poklidné atmosféře, dopolední přípravy byly velmi zodpovědné a dle pravidel. Třeba kalhoty sportovce musí splňovat reklamní podmínky a to, co nemá nic společného s paralympiádou, se přelepuje páskou. Existuje také pravidlo, že sportovec by měl mít upnuté kalhoty kvůli možnosti sledovat zvedání hýždí od stolice. Na dres a stejně tak na batoh či stolici jsme špendlili číslo. Kolem 16. hodiny již naše cesta směřovala k hlavnímu stadiónu, u něhož byla i rozcvičovací plocha. Po rozcvičení jsme se odebrali do prvního call roomu, kde nás jen spočítali. Tady už se ve mně začala probouzet nervozita spojená s naštvaností. Po 10 minutách nás poslali do druhého call roomu, kde nás organizátoři seznámili s opatřeními a to, že nám prohledají batohy, zkontrolují veškerá loga či nápisy na všem co jsme měli. Bylo zakázáno mít v sektoru i elastické protahovací pomůcky. Ve stejném okamžiku jeden ze sportovců odešel na WC, a to právě, když ho chtěli prohledat. Byl to jediný sportovec v neutrálním oblečení a bez označení národnosti. Po 70 minutách nás vzali do sektoru. Když jsme vstoupili na stadion, obklopil nás ohlušující potlesk. Neměl jsem představu, kolik lidí zde bude fandit a podporovat nás. Bylo to neuvěřitelné. Postavili nás do řady a seznamovali nás s publikem. Pak už závod mohl začít. Pořadí závodníků bylo určeno startovní listinou, já házel až jako předposlední. Ke své škodě jsem sledoval sportovce, který už dříve porušil pravidla, a to tím, že vytáhl z batohu gumu, která byla zakázaná. To mě nehorázně rozzlobilo. Byl to zrovna ten sportovec, co se vytratil na WC před prohlídkou. Náhoda? Nevěřím! Když šel na řadu, bylo mi už jasné, že jeho zdravotní kategorie je jiná než ta moje. Už jen to, že po Tokiu zmizel a objevil se až letos v Maroku (viz TVSM č. 3/2024, 4. str. ob.), kde měl klasifikaci. Tam byl zařazen do naší kategorie a jeho výkon byl okolo 30 metrů. Za měsíc se zlepšil o 10 metrů, a to je k zamyšlení. Teď si představte, že na něj koukáte a nemůžete ani podat protest na jeho zdravotní třídu, protože na para je to zakázáno. Když jsem přišel na řadu, byl jsem už s tou nespravedlností smířený. To jsem ale nevěděl, co se mi stane. Při 3. pokusu nevydržel popruh a natrhl se a při 4. pokusu se utrhl úplně. Do zbylých hodů jsem se tak nemohl „opřít“, jak jsem zvyklý. Můj výkon stačil na **6. místo**, a to je opravdu smůla. Po mě šel ještě jeden sportovec, který byl také na hraně s pravidly (na odhodové stolici měl pod sebou ručník, což pravidla zakazují). To byla poslední kapka. V takovém okamžiku si říkáte, proč vlastně sportovat, když sportovec nemá žádnou možnost

Popruh zabraňující zvedání hýždí ze stolice nevydržel

Poslední foto při nákupech

odvolání. Po skončení závodu nás odvedli do chodby na setkání s médii, kde si na mě počkala Česká televize, a tak jsem jí poskytl rozhovor. Překvapilo mě, že na nás čekali i novináři. Vůči nim jsem byl ještě otevřenější. To rozvířilo debatu o podvádění na paralympiádě. Pak nás už čekala cesta do vesnice a hurá na večeři.

Odlet

Následující den jsme naposled využili možností, které nám nabízela vesnice. Nakoupil jsme dárky domů a k večeru jsme si šli balit, protože další den jsme jako jediní z výpravy odlétali do Čech. Na letišti mě a mého trenéra doprovázelo k odbavení asi 5 žen, přičemž bylo zjištěno, že stolice vážila víc, než povolovala přepravní norma (32 kg). 3 kuželky jsem proto musel dát do příručního zavazadla. Při kontrole si mě následně dobírali, že jsou to zbraně a ty jsou zakázané. Pak s úsměvem vrátili kuželky do batohu a mohli jsme jít k odletové bráně čekat na letadlo.

Tím pro mě skončila čtvrtá účast na paralympiádě, a kdo ví, co bude za čtyři roky. Teď se budu soustředit na dokončení letošní sezóny, která byla opravdu náročná (viz tab. 1) a na premiéru Gladiátor Race 19. 10.

Tabulka 1

22. – 29. 4.	GP Maroko – 1. místo	5. – 6. 7.	Czech Open Olomouc – 1. místo
30. 4. – 4. 5.	Soustředění v Nymburce	29. 7. – 2. 8.	Soustředění v Nymburce
4. 5.	Velká cena Pardubic – 2× 1. místo	17. 8.	3. kolo paraatletická liga – 1. místo
11. – 26. 5.	Mistroství světa – 4. místo	18. – 20. 8.	Soustředění Praha
1. 6.	1. kolo paraatletická liga – 1. místo	21. 8. – 2. 9.	Paralympijské hry v Paříži – 6. místo
11. – 15. 6.	GP Paříž – 1. místo	7. 9.	4. kolo paraatletická liga – 1. místo
16. 6.	2. kolo paraatletická liga – 1. místo	22. 9.	Paraatletika Open Pardubice – 1. místo
29. 6. – 6. 7.	Soustředění – Buková	29. 9.	Český pohár Praha FTVS – 2× 1. místo

Na závěr bych rád poděkoval všem zúčastněným a popřal Vám hodně štěstí a zdraví.

Sportu zdar!